

Invordering-actueel 2021, week 8

Samenstelling:

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
Caf 11 Toeslagen	Uitleg over compensatie van € 30.000 voor kinderopvangtoeslaggedupeerden Staatssecretaris Van Huffelen heeft de nota naar aanleiding van het verslag bij de incidentele suppletoire begroting inzake Herstel Toeslagen naar de Eerste Kamer gestuurd. Daarin staat dat het compensatiebedrag voor gedupeerde ouders van € 30.000 is gebaseerd op de verwachting dat dit bedrag voor ten minste de helft van de ouders minstens zo hoog of hoger is dan wanneer zij integraal behandeld en gecompenseerd zouden worden. Het kabinet kan niet garanderen dat elke ouder na afloop van schuldenregelingen en de uitkering van € 30.000 een schone lei overhoudt omdat niet alle publieke schulden kunnen en mogen worden kwijtgescholden. Ouders die op grond van een of meerdere herstelregelingen al een bedrag ontvangen hebben dat in totaal lager is dan € 30.000, krijgen dit uitbetaalde bedrag aangevuld tot € 30.000. Ouders die nog geen bedrag ontvangen hebben en voldoen aan de voorwaarden voor een van de herstelregelingen, ontvangen het forfaitaire bedrag van € 30.000. Tenzij de ouder hiervan afziet, toetst de Belastingdienst/Toeslagen op een later moment de van toepassing zijnde herstelregeling (compensatieregeling of O/GS-tegemoet-komingsregeling). Als deze ouders op grond van deze herstelregelingen recht hebben op een hoger bedrag dan € 30.000, ontvangen zij dit meerdere nadat dit hogere bedrag door de Belastingdienst/Toeslagen is vastgesteld. Het forfaitaire bedrag van € 30.000 hoeft niet terugbetaald te worden als vastgesteld wordt dat de gedupeerde ouder op grond van de herstelregelingen recht heeft op een lager bedrag dan € 30.000. <i>Min. v. Fin. 19 februari 2021 2021-0000033585</i>	nota naar aanleiding van het verslag incidentele suppletoire begroting inzake Herstel Toeslagen
Corona	Toelichting corona bij naheffingsaanslagen 23 februari 2021 De Belastingdienst stuurt vanaf 18 februari een bijlage mee bij de naheffingsaanslagen loonheffingen en omzetbelasting. Hierin staat meer informatie over het bijzonder uitstel van betaling van de ondernemer. In de bijlage staat een toelichting op de volgende situaties: – De aangifte van de ondernemer is niet of te laat binnengekomen bij de Belastingdienst. – De ondernemer heeft bijzonder uitstel van betaling vanwege de coronacrisis gekregen. – De ondernemer heeft niet, niet volledig of te laat betaald. – Het bijzonder uitstel is afgelopen.	Bijsluiter LH – Naheffingsaanslag en bijzonder uitstel Bijsluiter OB Visual bijzonder uitstel van betaling

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	– Na afloop van zijn bijzonder uitstel kan de ondernemer nog steeds niet op tijd betalen. Ook heeft de Belastingdienst een schema toegevoegd waarin staat wat te doen in de volgende situaties: – bijzonder uitstel nog niet eerder aangevraagd – bijzonder uitstel gekregen en daarna niet verlengd – bijzonder uitstel gekregen en daarna wel verlengd <i>Betalingsverzuimboete en naheffingsaanslag tijdens bijzonder uitstel van betaling</i> Op de naheffingsaanslag OB kan een betalingsverzuimboete staan. Als de ondernemer voor de OB bijzonder uitstel van betaling heeft gekregen vanwege de coronacrisis, hoeft hij de boete niet te betalen. De Belastingdienst voegt de naheffingsaanslag toe aan openstaande belastingbedragen waarvoor vanaf 1 oktober 2021 een betalingsregeling van 36 maanden gaat lopen. Deze tijdelijke versoepeling van betalingsverzuimboetes, komt per 1 juli 2021 te vervallen.	
AWR 68, lid 1, b; AWR 68, lid 1, f; AWR 69	Taakstraf van 80 uur voor DGA die niet meewerkte aan belastingcontrole X was directeur en enig aandeelhouder van administratiekantoor BV Y en BV Z. X werd strafrechtelijk vervolgd voor het feitelijke leiding geven aan het opzettelijk niet-meewerken aan controle door de Belastingdienst en het niet-verstrekken van de bedrijfsadministratie door BV Y en BV Z. De OvJ eiste een gevangenisstraf van 9 maanden. X stelde dat het OM niet-ontvankelijk was omdat hij op de toezegging van de belastinginspecteur mocht vertrouwen dat het boekenonderzoek zou worden afgerond zodra de coronamaatregelen zouden zijn opgeheven. Verder stelde hij dat hij moest worden vrijgesproken omdat hij niet met opzet of vanuit onwil had gehandeld. De strafkamer van Rechtbank Amsterdam besliste echter dat uit een sms van de inspecteur aan X volgde dat hij van zijn superieuren opdracht had gekregen om de beide controles af te ronden en naheffingsaanslagen BTW op te leggen en daarbij zijn eerdere toezegging verviel om de controles voort te zetten bij versoepeling of einde van de beperkende maatregelen vanwege de Corona-pandemie. Hieruit bleek volgens de Rechtbank niet dat er een toezegging was geweest om af te zien van vervolging in deze strafzaak. De Rechtbank besliste vervolgens dat X strafbaar was omdat hij opzettelijk niet had meegewerkt aan de controles en opzettelijk de bedrijfsadministraties niet had verstrekt. Uit het onderzoek was gebleken dat X steeds een afspraak met de Belastingdienst maakte, maar die vervolgens afzegde, niet terugbelde, afwachtte of niets deed, waarna dit weer van voor af aan begon met als eindresultaat dat van BV Y geen administratie ter beschikking was gesteld en daardoor geen controle had kunnen plaatsvinden en bij BV Z na veel gedoe wel stukken waren overgelegd, maar niet de belangrijke stukken waardoor alleen een gebrekkige controle had kunnen plaatsvinden. De BV's hadden hierdoor niet voldaan aan de eisen van de artikelen 68, lid 1, onder b en f, en artikel 69 AWR en hierdoor was er te weinig belasting geheven, zoals bleek uit de controlerapporten en de op basis van de wel aanwezige stukken berekende omzet en verschuldigde BTW. De beide BV's waren belastingplichtig en X had daaraan feitelijke leiding gegeven omdat hij enig aandeelhouder en bestuurder was van de BV's. X had volgens de Rechtbank ook opzet gehad op het feitelijke leidinggeven aan het niet-meewerken aan de controle en het	ECLI:NL:RBAMS:2021:401

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	niet (volledig) verstrekken van de bedrijfsadministratie. De Belastingdienst had hem verschillende keren gewezen op zijn fiscale verplichtingen en had hem ontzettend veel ruimte geboden om aan zijn verplichtingen te voldoen. De Rechtbank vond daarbij van belang dat X een economische opleiding had gevolgd en een administratiekantoor runde, zodat hij tot op zekere hoogte ter zake deskundig mocht worden geacht en dus wist waartoe de BV's verplicht waren. De Rechtbank veroordeelde X tot een taakstraf van 80 uur op basis van de gedragingen van X. <i>Rechtbank Amsterdam 5 februari 2021 81/032819-20</i>	
Awb 8:75	Proceskostenvergoeding in beroep tegen niet-bestaande invorderingskosten X ging in beroep tegen een beslissing van de ontvanger dat hij € 704 invorderingskosten verschuldigd was. Toen de ontvanger de Rechtbank vervolgens liet weten dat de invorderingskosten alsnog op oninbaar waren gezet zodat er géén te betalen bedrag meer openstond, trok X het beroep in en vroeg daarbij om een proceskostenvergoeding (PKV). Rechtbank Gelderland kende X een PKV toe van € 799. Volgens de Rechtbank kon het onderzoek op grond van artikel 8:54, lid 1, Awb, worden gesloten omdat het verzoek om een PKV kennelijk gegrond was. Omdat de ontvanger geheel aan het beroep van X was tegemoetgekomen én X had verzocht om een PKV, veroordeelde de Rechtbank de ontvanger met toepassing van de artikelen 8:75 en 8:75a Awb in de proceskosten van X en begrootte deze met toepassing van het Bpb op 1 punt voor het indienen van het bezwaarschrift (€ 265) en 1 punt voor het indienen van het beroep (€ 534) met een wegingsfactor van 1. De Rechtbank droeg de ontvanger ook op het door X betaalde griffierecht van € 48 te vergoeden. <i>Rechtbank Gelderland 3 februari 2021 AWB20/4065</i>	Uitspraak
Corona	Ondernemers met belastingschuld krijgen meer lucht Op grote schaal belastingschulden kwijtschelden zit er niet in, maar ondernemers moeten meer lucht krijgen om na de coronacrisis uit het rood te komen. Demissionair staatssecretaris Hans Vijlbrief (Financiën) werkt aan een plan om te voorkomen dat bedrijven dan alsnog kopje onder gaan. Maar liefst 250.000 bedrijven staan op dit moment nog in het rood bij de fiscus, voor bijna 17 miljard euro, schetst Vijlbrief. En nu veel bedrijven nog (grotendeels) dicht zijn, loopt die teller voorlopig op. Vanuit de ondernemers klinkt dan ook een oproep om die schulden kwijt te schelden, zodat ze straks zonder dat blok aan de been weer aan de slag kunnen. Generaal pardon Maar een generaal pardon voor belastingschulden, dat gaat Vijlbrief te ver. Het is volgens hem 'onrechtvaardig' en 'oneerlijk': „Er zijn ook mensen die naar hun familie toe gegaan om geld te lenen of hun laatste geld hebben gebruikt om de belastingschuld te betalen. Als je te snel gaat roepen 'we gaan iedereen kwijtschelden', dan ben je even populair. En daarna komen de problemen. Dus dat ga ik niet doen.” Het zou ook een bak maatwerk opleveren die de al zwaar belaste fiscus niet aan kan, stipt Vijlbrief nog aan. Maar dat er iets moet gebeuren, ziet Vijlbrief ook wel. „Straks gaan die bedrijven open, dan kunnen ze weer	Telegraaf.nl

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	opstarten. En in wat voor situatie zitten ze dan? Nou, dan trekken ze de kassa open en daar zit niks in. Dan gaan ze thuis kijken of ze nog ergens geld op zolder hebben liggen. Nou nee, want dat hebben ze de afgelopen tijd allemaal gebruikt om te overleven." "Bijna geen rente bij invorderen" Dan is het niet handig om als Belastingdienst meteen de schuld te komen innen, wil Vijlbrief maar zeggen: „We hebben natuurlijk niet die ondernemers gered om te zeggen: ga nu maar failliet." Dus werkt zijn ministerie aan een plan om ondernemers nog meer lucht te geven om hun schulden terug te betalen. Daar moeten ze nu op 1 oktober mee beginnen en hebben ze drie jaar de tijd voor. Bovendien rekent de fiscus tot eind dit jaar bijna geen rente (0,01 procent) bij het invorderen.	
Corona Toezicht	Fiscaal toezicht in tijden van crisis Het zijn bijzondere tijden. De uitbraak van het COVID-19- of coronavirus heeft ingrijpende gevolgen voor de samenleving. De manier waarop we leven en werken is drastisch veranderd en het eind hiervan is nog lang niet in zicht. Naast de vele maatschappelijke effecten zal de crisis ook effect hebben op de Nederlandse economie.¹ Het kabinet heeft een scala aan (fiscale) steunmaatregelen genomen om te zorgen dat het bedrijfsleven er niet aan onderdoor gaat.² Het Centraal Planbureau (CPB) geeft echter aan dat het ingezette beleid maar een deel van de economische schade zal beperken. We hebben in de huidige situatie derhalve te maken met burgers en bedrijven die te maken hebben (gehad) met beperkingen in de privé- en/of werksituatie, in grote onzekerheid leven en het economisch gezien moeilijk hebben of krijgen. Tegelijkertijd zullen er ook burgers en bedrijven zijn die (proberen te) profiteren van de COVID-19-crisis.³ Externe omstandigheden zoals de COVID-19-crisis kunnen van invloed zijn op de bereidheid van burgers en bedrijven om geldende (fiscale) wet- en regelgeving na te leven (compliance). Onderzoek laat zien dat het effect van een dergelijke crisis op de naleving complex en daarom moeilijk te voorspellen is.⁴ Deze omstandigheden roepen de vraag op voor de toezichthouder in het algemeen en de Belastingdienst, als toezichthouder op het fiscale domein, in het bijzonder, hoe hij in zijn strategie rekening houdt met gewijzigde omstandigheden zoals de COVID-19-crisis, maar ook met de mogelijke economische effecten daarvan. Met andere woorden: Op welke manier krijgt het toezicht tijdens en na de COVID-19-crisis vorm en inhoud? Het belang van de vraag is onder andere gelegen in het feit dat de toezichthouder door de crisissituatie in situaties kan belanden die burgers en bedrijven schade kunnen berokkenen, indien hij (te) strikt naar de geldende wet- en regelgeving kijkt. Tegelijkertijd verwacht de samenleving wel dat de toezichthouder optreedt wanneer burgers en bedrijven misbruik maken van (fiscale) steunmaatregelen en van de crisissituatie. In dit artikel bespreken we deze centrale vraag vanuit de context van de Belastingdienst waarbij we ervan uitgaan dat de antwoorden ook van belang kunnen zijn voor andere toezichthouders. In het vervolg van het artikel bespreken we de mogelijke gevolgen van de COVID-19-crisis en de daaruit voortvloeiende economische	TvT 2021-1, p. 17-27

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	crisis op het fiscale gedrag van burgers en bedrijven. Vervolgens bespreken we de uitvoerings- en handhavingsstrategie van de Belastingdienst en wat het 'publieke belang' betekent in relatie tot de COVID-19-crisis. Daarna komt aan de orde hoe het (fiscale) toezicht in en na crisistijd eruit kan zien. We ronden deze bijdrage af met een aantal concluderende opmerkingen. Het fiscale gedrag van burgers en bedrijven ten tijde van en na de COVID-19-crisis Om de impact van de crisis en crisismaatregelen op fiscaal gedrag van burgers en bedrijven te kunnen duiden gaan we in deze paragraaf eerst in op de theoretische perspectieven en onderzoeksbevindingen van fiscale regelnaleving. Daarna bespreken we wat bekend is over de impact van de COVID-19-crisis voor burgers en bedrijven. Ten slotte gaan we in op de (mogelijke) invloed van de crisis op de naleving van fiscale wet- en regelgeving.	
	Lidstaat niet verplicht mee te werken aan invordering accijns andere lidstaat Het Italiaanse [] verkocht in 1995 en 1996 onder schorsing van accijns ethylalcohol aan Griekse bedrijven. In 2004 liet de Griekse Douane aan de Italiaanse Douane weten dat de zendingen van [] naar Griekenland als onregelmatig werden beschouwd. [] ontving daarop naheffingsaanslagen accijns van de Italiaanse Belastingdienst, maar begin 2005 reikte de Griekse Douane voor dezelfde intracommunautaire leveringen ook naheffingsaanslagen accijns uit. De Griekse Douane verzocht de Italiaanse Belastingdienst vervolgens om bijstand bij de invordering op grond van de EU-Richtlijn wederzijdse bijstand bij invordering. [] ging in beroep en stelde dat sprake was van dubbele accijnsinvordering. De Griekse cassatierechter legde vervolgens een prejudiciële vraag voor aan het EU-Hof van Justitie. Het EU-Hof besliste dat, in het kader van een vordering waarmee werd opgekomen tegen de uitvoeringsmaatregelen die waren vastgesteld in de lidstaat waar de aangezochte autoriteit was gevestigd, de bevoegde instantie van deze lidstaat mocht weigeren gevolg te geven aan het door de andere lidstaat ingediende verzoek tot invordering van accijnzen voor producten die op onregelmatige wijze waren onttrokken aan een schorsingsregeling, wanneer dat verzoek gebaseerd was op dezelfde exporttransacties als die waarvoor al accijnzen waren ingevorderd in de aangezochte lidstaat. <i>Hof van Justitie 24 februari 2021 C-95/19</i>	Hof van Justitie 24 februari 2021 C-95/19
Rv 474g	Verkoop van in beslag genomen aandelen Om verhaal te nemen op een schuldenaar kan conservatoir beslag worden gelegd op aandelen in een B.V.. Als de vordering in rechte is komen vast te staan, kan worden overgegaan tot de executoriale verkoop van de aandelen. Als het niet om een 100%-belang gaat, speelt de statutaire blokkeringsregeling een belangrijke rol. Meestal is er sprake van een aanbiedingsverplichting aan de andere aandeelhouders, waarmee het besloten karakter van de B.V. wordt gewaarborgd. Bij de executoriale verkoop dient de blokkeringsregeling op grond van art. 474g lid 4 Rv in principe te worden gerespecteerd, tenzij deze op grond van art. 2:195 lid 7 BW buiten toepassing wordt verklaard. De rechter wijst een verzoek daartoe alleen toe als de belangen van verzoeker daarmee zijn gediend en de belangen van anderen daardoor niet worden geschaad.¹ Een grond om het	JutD 2021-0020

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	verzoek toe te wijzen zou kunnen zijn dat de blokkeringsregeling het behalen van een goede opbrengst verhindert. In deze bijdrage bespreek ik de beschikking van de Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Alkmaar, van 17 december 2020, waarin zij heeft beslist over de executie van in beslaggenomen aandelen en de buitenwerking verklaring van de aanbiedingsverplichting.	
WHOA	Eerste WHOA-homologatiebeschikking: positie van de ontvanger Onlangs heeft de Rechtbank Noord-Holland een beschikking afgegeven met betrekking tot de homologatie van een akkoord onder de Wet homologatie onderhands akkoord (WHOA). Dit was de eerste homologatie van een akkoord onder de op 1 januari 2021 in werking getreden WHOA. Wat is de WHOA? De WHOA is een wijziging van de Faillissementswet waarmee schuldenaars de mogelijkheid wordt gegeven om buiten faillissement of surseance herstructurering van hun schulden door te voeren. Voor de inwerkingtreding van de WHOA was een dergelijk crediteurenakkoord eveneens mogelijk, echter was toen de instemming van alle (individuele) crediteuren noodzakelijk. Onder de WHOA worden de schuldeisers bij het opstellen van een herstructureringsplan ingedeeld in verschillende klassen op basis van de verhaalspositie die zij ten opzichte van de schuldeiser hebben. Aan elke klasse wordt een voorstel gedaan waarover de daartoe behorende schuldeisers zich kunnen uitlaten en mogen stemmen. Indien de schuldeisers in de betreffende klasse met tenminste een 2/3 meerderheid akkoord zijn gegaan met het voorstel, dan is het akkoord bindend voor die klasse. Daarnaast kan in indien tenminste één klasse met een 2/3 meerderheid akkoord is gegaan, het gehele akkoord - dus ook met betrekking andere klassen - worden voorgelegd aan de rechtbank ter goedkeuring; de zogenaamde homologatie. Als de rechtbank positief beschikt op een verzoek tot homologatie dan is een akkoord bindend voor alle bij het akkoord betrokken schuldeisers, dus ook de schuldeisers uit overige klassen die in eerste instantie niet akkoord zijn gegaan. De positie van de Belastingdienst De belastingdienst heeft ruimere verhaalsmogelijkheden en voorrechten dan gewone crediteuren waardoor de belastingdienst voor de toepassing van de WHOA een klasse zal vormen. In de uitspraak van de rechtbank Noord-Holland wordt de belastingdienst als enige ingedeeld in de klasse preferente crediteuren, waarbij ik vermoed dat deze klasse die naam heeft gekregen omdat er geen andere crediteuren waren met een preferentie. Indien dit het geval was geweest dan was de belastingdienst waarschijnlijk als enige crediteur ingedeeld geweest in een separate klasse, omdat zijn verhaalsbevoegdheden verder gaan dan die van een preferente crediteur. Voorafgaand aan de invoering van de WHOA was het beleid van de belastingdienst op grond van de Leidraad Invordering dat medewerking wordt verleend aan een akkoord indien en voor zover aan de belastingdienst een uitkering toekomt die het dubbele bedraagt van de uitkering aan de concurrente crediteuren.	Accountantweek.nl

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	In deze uitspraak heeft de belastingdienst, als enige crediteur met preferentie, genoeg genomen met een uitkering ter grootte van 21% van de openstaande vordering tegen een uitkering van 16% aan de overige (concurrente) crediteuren. De belastingdienst neemt hier dus genoeg met minder dan het beleidsmatige dubbele percentage.	
Fw 1 Fw 6 BW 6:162	Aansprakelijkheid aanvrager faillissement? Deze uitspraak is het procedurele sluitstuk in de nasleep van de veelbesproken kwestie van [] waarin de Hoge Raad eerder op basis van de ex nunc-toetsing in de verzetprocedure tegen het faillissement, het faillissement van [] heeft vernietigd. De Hoge Raad heeft in zijn uitspraak van 5 juni 2015, ECLI:NL:HR:2015:1473 (RI 2015/94) het arrest van het hof vernietigd en de zaak verwezen. Het verwijzingshof heeft vastgesteld dat de vordering van aanvrager [] niet meer bestond toen de uitspraak op het verzet werd gedaan. Daarmee was [] niet (meer) bevoegd om het faillissement van [] aan te vragen. Vervolgens heeft het hof de vonnissen van de rechtbank vernietigd en het verzoek tot faillietverklaring van [] alsnog afgewezen. Bij eindarrest heeft het verwijzingshof de faillissementskosten en het salaris van de curator vastgesteld op € 160.000 en bepaald dat dit bedrag voor 75% ten laste komt van [] en voor 25% ten laste van []. In deze procedure vordert [] een verklaring voor recht dat [] en haar advocaat aansprakelijk zijn voor de schade die [] lijdt en heeft geleden als gevolg van het feit dat haar faillissement is uitgesproken en later is vernietigd. De rechtbank heeft de vordering toegewezen. Het hof heeft het vonnis alsnog afgewezen (RI 2019/54). In cassatie handhaaft [] haar standpunt dat degene op wiens aanvraag het faillissement van de schuldenaar wordt uitgesproken, in beginsel onrechtmatig handelt en schadeplichtig is wanneer het faillissementsvonnis vervolgens na het aanwenden van een rechtsmiddel wordt vernietigd. [] bepleit een toepassing naar analogie van de vaste rechtspraak voor het geval dat een uitspraak ten uitvoer wordt gelegd die naderhand op een rechtsmiddel wordt vernietigd. HR: De klacht van [] is ongegrond omdat zij uitgaat van een onjuiste rechtsopvatting, aldus de Hoge Raad. Het geval dat een aanvrager een faillissement uitlokt dat op een rechtsmiddel wordt vernietigd, kan namelijk niet op een lijn worden gesteld met het geval dat een conservatoir beslag wordt gelegd dat niet wordt gevolgd door de toewijzing van de vordering waarvoor het beslag is gelegd, of met het geval dat een uitspraak ten uitvoer wordt gelegd die naderhand op een rechtsmiddel wordt vernietigd (in welke gevallen de beslaglegger of de executant aansprakelijk is uit onrechtmatige daad jegens degene op wie het beslag of de executie inbreuk heeft gemaakt). Het uitspreken van het faillissement betreft immers geen rechtsuitoefening door de aanvrager, maar een beslissing van de rechter, ten behoeve van alle partijen die bij het vermogen van de schuldenaar belang hebben, die hij geeft in het geval dat hem blijkt dat de schuldenaar heeft opgehouden te betalen (art. 1 lid 1 Fw). Daarmee strookt dat de aanvrager van een faillissement alleen aansprakelijk is voor een faillissement dat op een rechtsmiddel wordt vernietigd, indien hij wist of behoorde te weten dat geen grond bestond voor het uitspreken daarvan	RI 2021/11

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	dan wel hij anderszins met de aanvraag misbruik van bevoegdheid heeft gemaakt. <i>Hoge Raad 11-12-2020, ECLI:NL:HR:2020:2004</i>	
Ivo 3	Kan rechtsvermoeden dat COMI in Nederland is gelegen worden weerlegd bij holdingmaatschappij met statutaire zetel in Nederland? _____ heeft een converteerbare geldlening verstrekt aan _____ is een holdingmaatschappij met statutaire zetel, bankrekening en (tot januari 2020) een adres in Nederland. Het hoofdadres en de dochterondernemingen van _____ opereren in Spanje. (Indirect) bestuurder van _____ is X, die woont en werkt in Spanje. Op enig moment gaat appellant over tot opeising van de geldlening en vraagt uiteindelijk het faillissement van _____ aan bij de (Nederlandse) rechter: de rechtbank van de statutaire zetel. De rechtbank heeft het faillissementsverzoek tegen _____ afgewezen, waartegen hoger beroep is ingesteld door de aanvrager (appellant). Hof: De statutaire zetel van _____ ligt in Amsterdam. De activiteiten van de holdingmaatschappij zijn het houden van aandelen en het aangaan van geldleningen, zoals bijvoorbeeld met appellant, om activiteiten te ontplooiën binnen de dochterondernemingen. Een en ander gebeurde via een Nederlandse bankrekening en daarmee in Nederland. Via die rekening zijn met grote regelmaat transacties verricht, veelal betalingen aan derden. Van andere activiteiten is niet gesteld of gebleken. Dit betekent dat de (naar de aard van een holding: beperkte) activiteiten van _____ zich ten tijde van het faillissementsverzoek in Nederland hebben afgespeeld. Daarom bevond het centrum van de economische activiteiten [sic] van _____ voor zover voor derden kenbaar, zich ten tijde van het indienen van het faillissementsverzoek in Nederland. Dit duidt erop dat de COMI [het centre of main interest of centrum van voornaamste belangen, _____ van _____ in Nederland lag. De feiten dat de enige bestuurder X in Spanje woont en de communicatie en onderhandelingen over de geldleningen (mogelijk) in Spanje hebben plaatsgevonden, en dat de dochterondernemingen zich richten op de Spaanse markt, veranderen de conclusie niet. Hetzelfde geldt voor het feit dat _____ (inmiddels) geen post- en bezoekadres meer heeft in Nederland; voor het houden van aandelen is geen bezoekadres vereist. De door _____ aangedragen factoren zijn niet van doorslaggevend belang. Het rechtsvermoeden dat de COMI in Nederland is gelegen, is niet weerlegd en de Nederlandse rechter is bevoegd tot het openen van een insolventieprocedure. De Rechtbank Amsterdam heeft zich derhalve terecht bevoegd geacht te oordelen over het faillissementsverzoek ten aanzien van _____ <i>Hof Amsterdam 24-09-2020, ECLI:NL:GHAMS:2020:2646</i>	RI 2021/12
Fw 47	Wanneer is sprake van de in art. 47 Fw bedoelde wetenschap van een faillissementsaanvraag? Voor vernietiging van een betaling op grond van art. 47 Fw gelden twee vereisten: (1) de ontvanger wist dat het faillissement van de schuldenaar al was aangevraagd en (2) de schuldeisers van de latere failliet zijn door die betaling benadeeld. De kantonrechter stelt vast dat aan het tweede vereiste voldaan is. Dan overweegt de kantonrechter dat gedaagde op het moment van ontvangst van betaling wist dat het faillissement was aangevraagd. De vraag is echter of de wetenschap bij gedaagde in de zin van art. 47 Fw blijft bestaan, zolang niet onherroepelijk in hoger beroep op de	RI 2021/13

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	faillissementsaanvraag is beslist. Als een schuldeiser weet van een faillissementsaanvraag en hij een betaling ontvangt, moet hij er rekening mee moeten houden dat hij het ontvangen bedrag moet terugbetalen. De faillissementsaanvraag heeft na afwijzing nog steeds relevantie, aangezien hoger beroep kan worden ingesteld. Zou het hof in hoger beroep alsnog het faillissement uitspreken, dan heeft de initiële faillissementsaanvraag waarvan de gedaagde wetenschap had daartoe geleid. Zolang niet onherroepelijk is beslist op de faillissementsaanvraag, blijft de wetenschap als bedoeld in art. 47 Fw aan de zijde van gedaagde dus bestaan, ongeacht of gedaagde op de hoogte was van het hoger beroep. Dat de aanvraag waarvan gedaagde weet had niet heeft geleid tot het faillissement, maar de omzetting van de surseance op eigen aanvraag wel, maakt het eindoordeel niet anders. De hoger beroepsprocedure was immers al aanhangig ten tijde van deze omzetting. De curator mocht de betaling aan gedaagde vernietigen op grond van art. 47 Fw. <i>Rb. Midden-Nederland 11-11-2020,</i> ECLI:NL:RBMNE:2020:4954	
Awir	Ook voor private schulden tijdelijk moratorium voor gedupeerden Toeslagenaffaire De Tweede Kamer heeft op 11 februari 2021 een amendement aangenomen, waardoor in de Awir een afkoelingsperiode wordt opgenomen voor private schulden van ouders die deel uitmaken van de hersteloperatie toeslagen. In deze periode kan een schuldeiser geen verhaal nemen op de goederen van de belanghebbende of zijn partner. Hierdoor moet rust en ruimte worden gecreëerd, met als doel een goede afwikkeling van de schulden van de ouders. De afkoelingsperiode is van toepassing als de forfaitaire tegemoetkoming van € 30.000 wordt uitbetaald. De afkoelingsperiode is ook van toepassing als de forfaitaire tegemoetkoming een lager aanvullend bedrag tot € 30.000 bedraagt. Voorts is een kortere afkoelingsperiode van enkele maanden van toepassing ingeval vóór 12 februari 2021 een verzoek tot toekenning van een tegemoetkoming is ingediend.	V-N 2021/10.19
Awb 6:11	Hof slaat geen acht op per e-mail ingediend bezwaar (art. 81.1 Wet RO) Aan belanghebbende is op 14 december 2016 een aanslag IB/PVV opgelegd. Op 16 maart 2017 is een dwangbevel betekend. Per e-mail van 29 maart 2017 laat belanghebbende weten het niet eens te zijn met de aanslag en kondigt zij aan dezelfde week nog een bezwaarschrift te zullen indienen. Belanghebbende heeft bij brief van 18 april 2017 bezwaar gemaakt tegen de aanslag. Dit bezwaarschrift is op 18 mei 2017 door de inspecteur ontvangen. Het hof (Hof Den Bosch 23 juli 2020, nr. 19/00356, NTFR 2020/2849) heeft geoordeeld dat de aanslag tijdig is vastgesteld. Het bezwaarschrift is te laat ingediend. Belanghebbende stelt echter pas bekend te zijn geworden met de aanslag door ontvangst van het dwangbevel van 16 maart 2017, dat wil zeggen na afloop van de reguliere bezwaartermijn. Het hof is vervolgens veronderstellenderwijs uitgegaan van de juistheid van die stelling. Dit kan belanghebbende echter niet baten aangezien zij dan slechts verschoonbaar bezwaar kan maken als binnen een redelijke termijn een bezwaarschrift is ingediend (vgl. HR 22 januari 2010, nr. 09/00526, NTFR 2010/306, r.o. 3.2), en dat is niet het geval. Het hof heeft daarbij geen acht geslagen op de e-	ECLI:NL:HR:2021:251

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	mail nu de Awb niet de mogelijkheid geeft om per e-mail bezwaar te maken. De inspecteur heeft het bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard. (De Hoge Raad heeft het ingestelde cassatieberoep ongegrond verklaard onder verwijzing naar art. 8.1 Wet RO.) <i>Hoge Raad, 19-02-2021 nr. 20/02674</i>	
Awb 3:4	Van toetsing van een wet in formele zin aan het evenredigheidsbeginsel: niet onevenredig is wat anders dan evenredig De toeslagenaffaire heeft de vraag opgeworpen of en in hoeverre wetten in formele zin getoetst kunnen worden aan algemene rechtsbeginselen, in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel. In deze korte bijdrage gaan wij in op deze vraag. Hierbij bepleiten wij ook dat door in te zetten op daadwerkelijke reguliere rechtsvinding en -bedeling veelal tot een redelijke uitkomst kan worden gekomen. Inleidend: een herleven van de bedoeling van het algemene bestuursrecht De kabinetsreactie op het rapport Ongekend onrecht van de Parlementaire Onderzoekingscommissie Kinderopvangtoeslag (hierna: POK) laat zien dat het kabinet scherp voor ogen heeft in welke richting wetgeving en uitvoering daarvan moeten gaan bewegen. Zo wil het kabinet waar mogelijk af van wettelijk 'strikt gebonden bevoegdheden' en vervangen door beoordelingsruimte of een hardheidsclausule invoeren. Het kabinet schrijft: 'De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het evenredigheidsbeginsel, [moeten] een betere doorwerking krijgen in beleid en wetgeving, zodat wetgeving in de toepassing rechtvaardig uitpakt.' Met andere woorden, een 'regel is regel'-benadering moet in beginsel plaatsmaken voor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur op basis van de bedoeling van de wetgever. Dit moet leiden tot een versterking van maatwerk en de menselijke maat in het bestuursrecht. In de fase van – zoals het kabinet dit noemt – een 'formeel bezwaar', moet 'de bezwaarprocedure de functie vervullen die de Awb altijd al heeft bedoeld'. Kortom, wij zien uit naar de aanpassingen van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), en wellicht ook de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR) en de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) waarbij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur leidend zullen zijn, alsook naar de wijzigingen in de uitvoering daarvan. De veranderingen van de uitvoering in de laatste jaren benadrukten namelijk in het algemeen het belang van het generiek karakter van het proces. Voor burgers zullen de aangekondigde veranderingen dan ook tastbare verbeteringen inhouden. In deze korte bijdrage gaan wij in op de kwestie of een deel van de doelstellingen niet nu al kan worden gerealiseerd. Dit behelst de vraag of en in hoeverre een wet in formele zin aan het evenredigheidsbeginsel kan worden getoetst. Deze vraag is weer actueel geworden door de toeslagenaffaire.	TFB 2021/1-1
EU verdedigingsbeginsel	Het Unierechtelijk verdedigingsbeginsel in ontwikkeling in fiscalibus De afgelopen drie jaar hebben zich veel ontwikkelingen voorgedaan op het gebied van het Unierechtelijke verdedigingsbeginsel. De auteurs gaan in op deze	TFB 2021/1-4

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
	ontwikkelingen en onderzoeken in hoeverre het Unierechtelijk verdedigingsbeginsel is doorgewerkt in het Nederlandse belastingrecht. Ook doen zij een suggestie hoe het beginsel verder in het Nederlandse belastingrecht kan worden ingepast. Het Unierechtelijk verdedigingsbeginsel, ook wel bekend als het Unierechtelijk beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (hierna: verdedigingsbeginsel), heeft sinds het verschijnen van het arrest-Sopropé¹ in 2008 een plaats in het Nederlandse belastingrecht. Nadien heeft het verdedigingsbeginsel zich stormachtig ontwikkeld in fiscalibus.² Tot voor kort leek het verdedigingsbeginsel een stille dood te sterven vanwege het arrest-Prequ' Italia.³ In dat arrest had het Hof van Justitie EU (hierna: HvJ) namelijk beslist dat een snelle inning van de eigen middelen van de EU een rechtvaardigingsgrond is voor een vermeende schending van het verdedigingsbeginsel. Een niet te eng uitstelbeleid waarmee een bezwarend besluit kan worden opgeschort, lijkt daarmee al een schending teniet te kunnen doen. Vanwege het arrest-Prequ' Italia heerste de gedachte in de praktijk dat het verdedigingsbeginsel tandeloos zou worden in btw- en douanezaken. Het betreft namelijk eigen middelen van de EU en in 'het fiscale' schort een bezwaar automatisch een aanslag op.⁴ Na uitvoerige conclusies van waarin zij betoogt dat steeds een specifieke toets moet plaatsvinden in plaats van een abstracte toets bij de vraag of een schending van het verdedigingsbeginsel gerechtvaardigd kan worden,⁵ besliste de Hoge Raad in 2020 dat die toetsing inderdaad specifiek moet plaatsvinden.⁶ Mede daardoor staat het verdedigingsbeginsel weer op de kaart. Recent nog zijn ook Kamervragen gesteld over de reikwijdte en de toepassing van het beginsel bij douanewetgeving.⁷ Naast de hiervoor benoemde ontwikkelingen hebben zich de afgelopen jaren zowel op EU-vlak als nationaal vlak meer ontwikkelingen voorgedaan op het gebied van het verdedigingsbeginsel. Voor ons is dit aanleiding om een onderzoek te doen naar het verdedigingsbeginsel. In deze bijdrage onderzoeken wij in hoeverre het verdedigingsbeginsel in het Nederlandse belastingrecht is doorgewerkt en doen wij een suggestie hoe het verdedigingsbeginsel beter ingepast kan worden in het Nederlandse belastingrecht. Hoewel het verdedigingsbeginsel ook op het vlak van het algemeen bestuursrecht speelt en daar eveneens doorwerkt, richten wij ons in onze bijdrage met name op het belastingrecht.⁸ Wij beginnen onze bijdrage in paragraaf 2 met een behandeling van de ontwikkeling van het verdedigingsbeginsel tot eind 2017. Vervolgens gaan wij in paragraaf 3 in op arresten van het HvJ en daarna de Hoge Raad van de afgelopen drie jaar. Aan de hand van die zaken beschrijven wij de ontwikkelingen van het verdedigingsbeginsel op diverse aspecten. Paragraaf 4 gaat over de doorwerking van het verdedigingsbeginsel in het Nederlandse belastingrecht. Een suggestie voor – naar onze mening – betere inbedding van het verdedigingsbeginsel in het Nederlandse belastingrecht doen wij in paragraaf 5. Wij sluiten in paragraaf 6 af met een conclusie.	

Artikel	Inhoudsindicatie	Publicatie
KIR 3	Vervolgingskosten bij KBLuxer terecht in rekening gebracht Op naam van belanghebbende zijn aanslagen opgelegd in het kader van het 'rekeningenproject'. Nadat belanghebbende tevergeefs tot de HR heeft geprocedeerd heeft hij alsnog informatie over die rekeningen overgelegd. De inspecteur heeft een deel van de aanslagen verminderd. Het verzoek om ambtshalve vermindering is voor een aantal aanslagen te laat. De verzoeken om marginale toetsing en kwijtschelding zijn afgewezen. Ook het verzet ex art. 17 Iw 1990 tegen de tenuitvoerlegging van de dwangbevelen heeft de rechter afgewezen. Deze rechtbank maakt de overwegingen van deze rechter tot de hare: <i>3.3 De rechtbank is van oordeel dat deze overweging van het gerechtshof niet alleen geldt voor de situatie dat om een (ambtshalve) vermindering van aanslagen wordt verzocht. Ook bij de beantwoording van de vraag of de door de Ontvanger genomen invorderingsmaatregelen in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur moeten worden geacht, dient rekening te worden gehouden met de proceshouding van de belastingplichtige. Als die belastingplichtige namelijk weigert aan zijn informatieplicht te voldoen, zoals [eiseres] heeft gedaan, dan zijn de door belastingdienst geschatte aanslagen als de materiële verschuldigde aanslagen aan te merken. Die staan dan dus vast, zeker als daarover tot en met de Hoge Raad is geprocedeerd. Deze materiële verschuldigdheid verandert niet als de belastingplichtige later tot inkeer komt en alsnog de vereiste informatie aan de belastingdienst verstrekt. De informatieverstrekking is dan simpelweg te laat. Dat de eerder opgelegde aanslagen (waarschijnlijk) veel lager zouden zijn uitgevallen als die informatie eerder aan de belastingdienst was gegeven, leidt niet tot een andere conclusie. Ware de situatie anders, dan zou immers ook sprake zijn van een 'loterij zonder nieten'.</i> <i>3.4. Daar waar in de parlementaire geschiedenis wordt gesproken over 'gegronde twijfel over de materiële verschuldigdheid van de aanslag', wordt dus niet bedoeld op een situatie als de onderhavige. Het moet dan gaan om gevallen waarin de belastingdienst die de aanslag heeft opgelegd - gegeven de omstandigheden van het geval - in redelijkheid niet tot die oplegging had kunnen komen. Van een zodanige situatie is in deze zaak evident geen sprake. Omdat al om deze reden het verzet ongegrond wordt verklaard, kan in het midden blijven of met de woorden "dat een belastingaanslag in materiële zin niet verschuldigd kan worden geacht" in paragraaf 1.1.5 van de Leidraad wordt bedoeld op uitsluitend een verschuldigdheid van "0", zoals de Ontvanger stelt, of ook op een verschuldigdheid die minder is dan de opgelegde aanslagen.</i> <i>Rechtbank Gelderland 10-02-2021</i>	Uitspraak (nog) niet gepubliceerd